

Et Forhold, der vilde skabe nogen, men formentlig ingenlunde afgørende, Vanskelighed for Lodsvæsenets Henlæggelse under Ministeriet for Handel og Søfart, er denne Institutions Tilknytning til Vagervæsenet, idet det som en Følge af Bestemmelserne i Lodslovens 5. Kapitel er overdraget Lodserne at besørge Udlægningen af Sømærkerne i deres Distrikt, „for saa vidt det ikke besørgeres af Vagervæsenet“. Af Grunde, der ere parallelle med de ovenanførte, vilde den naturligste Løsning af dette Spørgsmaal vistnok være den, at man henlagde ogsaa Vagervæsenet under Søfartens Ministerium; men selv om man for Tiden ikke fandt det opportunt, bliver der dog flere andre Muligheder for en Løsning tilbage, blandt hvilke her skal peges paa følgende:

1) Vagervæsenet (Marineministeriet) overtager ogsaa den Del af Afmærkningen, der hidtil har paahvilet Lodserne.

2) Vagervæsenets Arbejde deles, saaledes at Marineministeriet overtager Afmærkningen af alle egentlige Gennemsejlingsfarvande og lignende, medens Søfartsministeriet besørger den øvrige Del (o: Indsejlingsfarvande og lignende, forsaavidt Afmærkningen heraf ikke paahviler vedkommende Havnebestyrelse) ved Hjælp af Lodsvæsenet.

3) Lodserierne beholde deres hidtidige Del af Afmærkningen og sortere i *saa Henseende* vedblivende under Marineministeriet.

Ud fra de foranstaaende Betragtninger skal Repræsentationen tillade sig indtrængende at henstille, at Lodsvæsenet — eventuelt tillige Vagervæsenet — søges henlagt fra Marineministeriet til Ministeriet for Handel og Søfart.

For det Tilfælde, at der ved Regeringens nærmere Undersøgelse af Muligheden for en saadan Omlægning maatte fremkomme Momenter mod den nævnte Omlægning af en saadan Vægt, at det — alle Forhold tagne i Betragtning — maatte synes formaalstjenligt at bibeholde det nuværende Ressortforhold, skal man tillade sig at andrage om, at der i Lodsloven indføres Regler, hvorefter alle administrative Bestemmelser vedrørende Lodserierne, Lodserne, Lodstakster, Lodstvang og lignende Forhold forinden Udfærdigelsen skulle godkendes af Ministeriet for Handel og Søfart.

Vi skulle tillige i denne Forbindelse gøre det høje Ministerium opmærksom paa det Ønske, der næres af de Kommuner, som have haft betydelige Ofre for at gøre deres Havne tilgængelige, dels ved Forbedring i Havneløb, dels ved Kanal-anlæg, at Lodserne og deres Instruks henlægges under Kommunens Selvstyre.

Skulde den af Repræsentationen ønskede Ordning indtræde, tillader Repræsentationen sig at henlede det høje Ministeriums Opmærksomhed paa, at Søfartskontoret i saa Fald bør tilføres yderligere sagkyndig Assistance.

Følgende Medlemmer af Forretningsudvalget for Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart, nemlig Direktør A. O. Andersen, Direktør N. Høst og Maskinmester O. Mortensen, kunne ikke tiltræde de i ovenstaaende Skrivelse indeholdte Udtalelser. Efter vor Anskuelse stille Forholdene sig saaledes:

Hvilke Dispositioner der nu end maatte træffes med Hensyn til Administrationen af Lodsvæsenet, gælder det først og fremmest om, at de ikke bevirke en Forringelse af Lodstjenesten. Under Hensyn til Lodsvæsenets ganske særlige Natur forekommer det os, at det er uomgængeligt nødvendigt, at dets Administration varetages med fuld Sagkyndighed; en Brist paa Sagkundskaben her vil let kunne virke skæbnesvangert. Medens nu den nødvendige Sagkundskab — herunder særlig nøje Kendskab til Farvandsforholdene, Kundskaber og Evner til rettelig at bedømme de Krav, der kunne stilles til Lodserne o. s. v. — utvivlsomt findes i Marineministeriet, der ogsaa har Æren for, at danske Lodser ere og anses for at være dygtige, paalidelige og pligtopfyldende Folk, kan det neppe siges, at en saadan Sagkundskab er til Stede i Ministeriet for Handel og Søfart, og dette Ministerium er heller ikke som Marineministeriet i Besiddelse af Midler, hvorved man virkelig kan sikre sig, at de berettigede Fordringer til Lodsernes Dygtighed ogsaa tilfredsstilles. Herunder skulle vi nævne, at Marineministeriet raader over